

er spillet ud, vil det være den forførdeligfte Ulfke for Spilleren selv, han vil ikke gjøre Andet end græde, hyle og jamre sig over, at han har spillet dette Kort ud, og han vil sige: bare jeg maatte faae det tilbage igjen, Hvad vil Regjeringen have gjort, naar den har udstedt en provisorisk Finantslov og opkrævet Skatter, sif imod hvad der foreligger gennem 25 Aars Rigsdagstidender, igjennem Erklæring fra de største juridiske Autoriteter og imod alle Motiver til og alle Forhandlinger, da Grundloven blev vedtagen? Den vil have begaaet en Ting, der, som jeg har tilladt mig at paavise ved kun et ganske enkelt Exempel, grebet ud af saamange, utvivlsomt vil blive stemplet som et rent Grundlovsbrud. Hvad vilde dernæst den samme Regjering gjøre, naar Rigsdagen kom ind igjen? Ero de Herrer, at den vilde begynde med at opløse Rigsdagen, udstede en ny provisorisk Finantslov, opløse igjen og til Syvende og sidst bryde Forsætningen? Nei, mine Herrer, det tror jeg aldeles ikke. Jeg tror, der er Ting, man kan spekulere paa i sin Stue, og naar man ligger i Seng, navnlig naar man har druffet temmelig meget, men derimod naar man er i ædre Tilstand, vil ingen Regjering i Verden gjøre Noget, som er en fuldstændig moralsk Umulighed, det frygter jeg ikke for. Altsaa, den Stilling, høit, og den Maade, hvorpaa vi gaa til Forhandlingerne, er fuldstændig rolig; vil Ministeriet ikke forhandle med os, godt, saa kan det lade være, vi bryde os ikke om, hvad det kommer med, men vil man forhandle redeligt med os, saa staa vi ved vort Program og hvad vi have sagt. Det, som vi kæmpe for, er, at det skal slaas fast her i Landet, at en Betingelse for Landets forfatningsmæssige Fremfærd er en Regjering, der ikke ubelukkende søger sin Støtte i Landsthinget, men staaer i Tillidsforhold ogsaa til dette Thing.

Bille: Der er i det, som nu blev yttrt af det ærede Medlem, som jeg vistnok, for at følge hans elegante Methode, kommer til at betegne som Medlemmet „fra Blåsenborg“ (Hollstein: Jeg er ikke valgt i Blåsenborg, men i Veire); det ærede Medlem er altsaa kommet bort fra Blåsenborg, men der er dog altid blevet lidt hængende ved af Valgstedet, saaledes at man uvilkaarlig kommer til at bruge dette Navn, i alt Fald med samme Ret, som man kan tale om det Fællesskab, der har bestaaet f. Ex. imellem de ærede Medlemmer for Storeheddinge (Scavenius) og for Thisted Amts 2den Valgfreds (Sagd). Der er i det, det ærede Medlem har bemærket, to Punkter, som jeg ønsker at fremsøre et Par korte Ytringer om. Den første er den fuldstændig urigtige Omgivelse, som er kommen fra det ærede Medlem, af nogle Ytringer i min Tale igaar, idet han nemlig stærkt betone, at jeg skulde have udtalt mig „imod et hvert Forlig“. Derfor det ærede

Medlem vil gjøre mig den Ære at læse denne Tale i Tidenden, saa vil han finde, at det er saa langt fra, at jeg har sagt noget Saadant, at tværtimod mine Ønsker ere gaaede i modsat Retning; men, hvad jeg har erklæret mig bestemt imod og ganske sikkert vil vedblive at være imod, er, at Forliget sluttes med Opoffrelse af den nuværende Regjering, saaledes som Forlig ere blevne sluttede to Gange tidligere; thi det har viist sig, at de den Gang sluttede Forlig have ikke, som man ellers siger, været bedre end en fed Proces, men det har i Virkeligheden været at fortsætte hele den politiske Uklarhed, som det i høit Grad er af Bigtighed at faae endt. Altsaa af mit ganske Hjerte ønsker jeg et Forlig, men ganske viist kan jeg ikke være med til at betale nu, saaledes som de to sidste Gange, en Pris for Forliget, der i mine Øine ophæver dets sande og virkelige Verdi. Det andet lille Punkt, jeg vil omtale, er dette, at naar det ærede Medlem mente, at min Henvisning til de franske Forsætningstilstande var fuldstændig uhjemlet af den Grund, at derovre baade Senatet og Deputeretkammeret vare udgaaede af den almindelige Valgret, om end det ene direkte og det andet indirekte, og at man derfor ikke kunde drage nogen Slutning fra de Regler, som gjaldt i dette Land, til dem, som maatte gjælde hos os, hvor den ene Forsamling er sødt af den almindelige Valgret, medens den anden er fremgaaet af en anden Valgbasis. Jeg skal derfor bringe i Erindring, at, saalænge vi havde Grundloven af 5te Juni 1849 — og det var jo indtil Aaret 1866 — og saalænge denne Forsætning med et ligeledes af den almindelige Valgret fremgaaet første Kammer omfattede, være sig alle Landets Anliggender eller kun det særlige Kongeriges Anliggender, have vi dog havt nøagtigt den samme Strid om Thingenes Berettigelse paa Finantsomraadet, der nu er reist, nøagtigt den samme, og den har været ført baade i denne Sal og i det andet Thing og i Forhandlingerne imellem os ganske paa den selsomme Maade; og derfor altsaa Henvisningen til de franske Forsætningstilstande maa siges at være bespøjet i Forhold til, hvad der bestod her i Landet efter den 5te Juni 1849, saa er den det sandelig ogsaa nu, thi der er ikke i vor Grundlov sket nogenjomhelst Forandring i Reglerne om Finantslovens Behandling; kun Reglerne for Landsthingets Sammensætning ere forandrede, men dette har ikke kunnet have nogen saadan Følge, og, som jeg har tilladt mig at fremhæve, har Striden om Berettigelsen i Forhold til Finantsloven staaet lige siden 1849, og følgelig er min Henvisning til de franske Forsætningforhold fuldkommen berettiget.

Himestad: Det ærede Medlem for Præst Amt 6te Valgfreds (Bosjen), Finantsudvalgets Formand, indledede igaar sit Foredrag med en skarp Kritik af, hvad han kaldte en vis Lands-